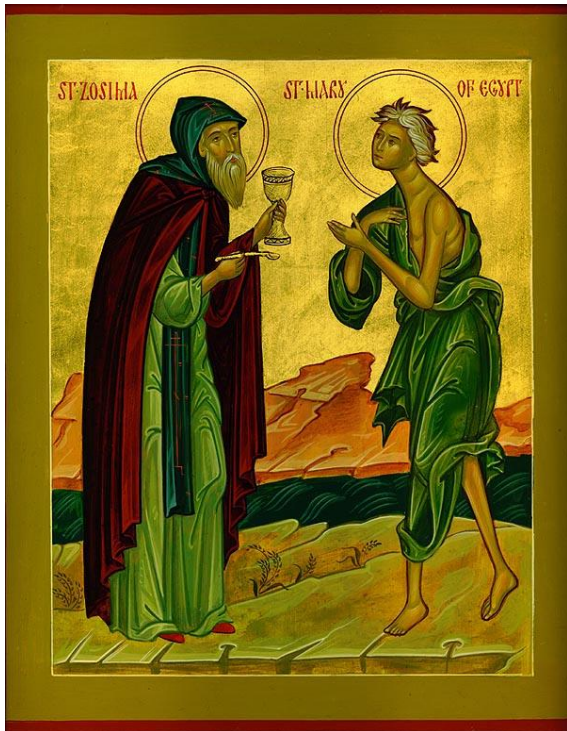

Egyiptomi Szent Mária élete

Helyénvaló elrejtteni a király titkát, de dicsőséges felfedni és hirdetni Isten műveit (Tób. 12, 7). Így szólott Rafael arkangyal Tóbithoz, amikor vakságának csodálatos meggyógyítását véghez vitte. Valóban, a király titkát nem megőrizni veszélyes és rendkívül kockázatos, de hallgatni Isten dolgairól óriási veszteség a lélek számára. Én is – mondja Szent Szofróniosz (jeruzsálemi patriarcha, *Egyiptomi Szent Mária életrajzának szerzője – a szerk.*) – abbéli félelmemből írom meg Egyiptomi Szent Mária életét, hogy netán hallgatásommal Isten műveit rejtjenem el. Emlékezetbe idézvé az a szerencsétlenséget, amely az Isten adta talentumot a földbe elásó szolgát érte (Máté 25, 18–25), köteles vagyok továbbadni azt a szent beszámolót, amit kaptam. És senki ne gondolja azt – folytatja Szent Szofróniosz –, hogy oly vakmerő lennék, hogy nem az igazat írom, vagy hogy kételkednék e hatalmas csodában – sohasem hazudnék szent dolgok felől! Ha lennének olyan emberek, akik, elolvassván ezt a beszámolót, nem hiszik el, az Úr kegyelmezzon meg nekik, amiért az emberi természet gyengeségét okolva, képtelenségnek tartják, hogy szent emberek ily csodálatos dolgokat vigyenek véghez. De most már bele kell vágnunk ennek a történetnek az elbeszélésébe, amely a legcsodálatosabb történet azok közül, amelyek nemzedékünk idején végbementek.

Élt egy sztarec Palesztina egyik kolostorában, egy szentéletű és szent beszédű pap, aki gyermekkorától fogva a szerzetesi szokások és életmód szerint nevelkedett. A sztarec neve Zoszimász volt. Végigjárta az aszketikus élet minden lépcsőfokát, és a lelki küzdelem terén mindenben azokhoz a szabályokhoz tartotta magát, amiket a tanítóitól kapott. Miközben azon munkálkodott, hogy a lélek akarata diadalmaskodjék a test felett, maga is jócskán hozzáadott ezekhez a szabályokhoz. És célját el is érte. Lelki életéről oly híressé vált, hogy a közeli, de még a távolabbi kolostorokból is sokan jöttek hozzá. Mindeközben soha nem hagyta abba a Szentírás tanulmányozását. Akár pihent, álldogált, dolgozott vagy evett (ha azokat a morzsákat ételnek nevezhetjük, amiket elmajszolt), folytonosan és szakadatlanul egyetlen célja volt: mindig Istenről zengedezni, és a Szentírás tanítását gyakorlatban megvalósítani. Zoszimász elmesélte, hogy mihelyt leválasztották anyja emléjéről, miként adták át a

kolostornak, ahol aszkéta neveletésben részesült, míg 53 éves nem lett. Ezután az a gondolat kezdte gyötörni, hogy most már mindenben tökéletes, nincs szüksége senki útmutatására, és ez a kérdés merült fel benne: „Van-e a földön egyáltalán olyan szerzetes, aki segítségemre lehetne, és aki az aszkézis olyan fajtáját tudná felmutatni, amit én még ne valósítottam volna meg? Van-e egyetlen ember is a sivatagban, aki felülmúlna engem?”

Ekként gondolkodott a sztarec, amikor hirtelen egy angyal jelent meg előtte, és ezt mondta:

„Zoszimász, derekasan harcoltál, amennyire ez emberi erővel lehetséges, hősieen végigjártad az aszketikus élet lépcsőfokait. De egyetlen ember sincs, aki elérte volna a tökéletességet. Vannak teelőtted még nem sejtett küzdelmek, nagyobbak, mint amiket te megharcoltál. Hogy megtudd, még mennyi más út vezet az üdvösséghez, hagyd el szülőföldedet, mint a híres Ábrahám pátriárka, és menj el a Jordán folyónál lévő kolostorhoz!”

Zoszimász úgy tett, amint mondták neki. Elhagyta azt a kolostort, ahol gyermekkorra óta élt, és elment a Jordán folyóhoz. Végül eljutott ahhoz a közösséghez, ahova Isten küldte őt. Miután kopogtatott a kolostor ajtaján, elmondta a szerzetesnek, aki a kapus volt, kicsoda ő; és a kapus elmondta az apátnak. Amikor az apát elé bebocsátást nyert, Zoszimász szerzetesi szokás szerint leborult, és áldást kért. Látván az apát, hogy szerzetes, megkérdezte:

„Honnan jössz, testvér, és miért jöttél hozzánk, szegény, öreg emberekhez?”

Zoszimász válaszolt:

„Arról, hogy honnét jöttem, nem szükséges beszélni. Hanem lelki haszon után kutatva azért jöttem, atyám, mert nagy dolgokat hallottam arról a képességekről, ahogy a lelkeket Istenhez vezetitek.”

„Testvér – mondta neki az apát –, csak Isten tudja meggyógyítani a lélek gyengeségét. Tanítson meg Ő téged és bennünket az Ő isteni útjaira, és vezessen Ő minket. De mivel Krisztus szeretete az, ami téged elvezetett hozzánk, szegény, öreg emberekhez, maradj hát velünk, ha ezért jöttél. Töltsön be a Jó Pásztor mindannyiunkat a Szent Lélek kegyelmével, Aki Életét adta a mi üdvösségünkért.”

Ezután Zoszimász meghajolt az apát előtt, imádságát és áldását kérte, és ott maradt a kolostorban. Ott azután látott sztareceket, lélekben lángolókat, akik az Úrért munkálkodván igen előrehaladtak a cselekedetekben és az Isten szemlélésében egyaránt. Szüntelenül énekeltek, egész éjjel imádsággal virrasztottak, kezeik mindenkor munkálkodtak, és ajkaik örökké zsoltárokat zengtek.

Soha haszontalan beszéd el nem hangzott közöttük, mit sem foglalkoztak ideigvaló javak megszerzésével vagy az élet gondjaival. Hanem csak egyetlen vágyuk volt – testileg olyanokká válni, mint a halottak. Állandó eledelük az Isten Szava volt, és amennyire az Isten iránti szeretetük megengedte, kenyéren és vízen tartották fenn magukat. Ezt látván Zoszimász sokat gyarapodott, és felkészült az előtte álló harcra.

Sok nap telt el, és közeledett az az idő, amikor minden keresztény böjtöl, és felkészül Krisztus Isteni Szenvedésének és Feltámadásának hódolására. A kolostor kapuit mindig zárva tartották, és csak akkor nyitották ki, amikor a közösség egy tagját valamilyen megbízással kiküldték. Ez

egy elhagyatott hely volt, nemcsak hogy nem látogatták emberek, hanem jószerével nem is ismerték.

Volt egy szabály ebben a kolostorban, amely miatt Isten erre a helyre vezette Zozsimászt. A Nagy Böjt kezdetekor (Megbocsátás Vasárnapján) a pap elvégezte a Szent Liturgiát, és mindannyian részesültek Krisztus Testében és Vérében. A Liturgia után a refektóriumba mentek, és egy kevés böjti ételt ettek.

Azután mindannyian összegyűltek a templomban, s miután elvégezték komolyan az imádságot leborulásokkal, az öregek megcsókolták egymást, és bocsánatot kértek egymástól. És mindegyikük leborult az apát előtt, áldását és imádságát kérték az előttük álló harchoz. Ezután kitarultak a kolostor kapui, és *Az Úr az én fényességem és Megmentőm, kitől féljek? Az Úr az én védelmezőm, kitől rettegjek* (26. zsoltár, 1) kezdetű zsoltárt énekelvén, mindannyian kivonultak a sivatagba, és átkeltek a Jordán folyón. Csak egy vagy két testvér maradt a kolostorban, nem azért, hogy védelmezzék a vagyonukat (mivel nem volt semmi, amit elrabolhattak volna), hanem azért, hogy ne maradjon a templom Isteni Szolgálat nélkül. Mindegyikük vitt magával az útra annyi élelmet, amennyit elbírt illetőleg akart, ki-ki testi szükséglete szerint: egyikük egy kis kenyeret, másikk néhány fűgét, ismét másikk datolyát vagy vízben áztatott búzát. És egyesek rongyokkal borított testükön kívül semmi egyebet nem vittek magukkal, és amikor a természet kényszerítette őket, a sivatagban termett növényekkel táplálkoztak.

Átkelvén a Jordánon, messzire szétszéledtek különböző irányokba. És életük szabálya, melyet mindannyian megtartottak, ez volt: nem beszélhettek egymással, és nem tudhattak arról, hogy a másikk miként élt és böjtölt ez idő alatt. Ha véletlenül megpillantották egymást, elvonultak a vidék más részére, egyedül élvén, és örökké Istenhez zengedezvén, és csak meghatározott időben ettek igen kis mennyiségű ételt. Ekképpen töltötték az egész Nagy Böjtöt, és Krisztus Feltámadása előtt egy héttel, Virágvasárnap tértek vissza a kolostorba. Mindegyikük úgy tért vissza, hogy fáradozásainak tanúja a lelkiismerete volt, és egyikük sem kérdezte a másikat, hogyan töltötte az idejét a sivatagban. Ilyen szabály élt a kolostorban. Mindegyikük, amíg a sivatagban volt, önmagával küzdött a harcok Bírója – Isten – előtt, nem keresvén az emberek tetszését, és nem böjtölvén mások szemei előtt. Mert amit az emberek kedvéért tesz valaki, hogy elismerést és megbecsülést szerezzen, nemcsak hogy haszontalan annak számára, aki azt teszi, de még néha nagy büntetést is maga után von.

Zozsimász is úgy tett, mint a többiek. És elment messzire, messzire be a sivatagba, azzal a titkos reménnyel, hogy esetleg talál egy ott élő atyát, aki kielégíthetné szomjúságát és vágját. És fáradhatatlanul barangolt, mintha egy határozott hely felé igyekezett volna. Már húsz napja gyalogolt, és a hatodik óra eljöttével megállt, és kelet felé fordulva elkezdte énekelni a Hatodik Imaórát, és elmondani a szokásos imádságokat. Ily módon szokta megszakítani útját a nap adott óráiban, hogy egy kicsit megpihenjen, hogy állva zsoltárokat énekeljen, és térdet hajtva imádkozzék.

És amint így énekelt, anélkül hogy levette volna tekintetét az égboltról, hirtelen egy emberi testhez hasonlót pillantott meg jobbra attól a dombtetőtől, amelyen állt. Először megzavarodott, és azt gondolta, hogy az ördögtől van látomása, és még a félelem is elfogta. De megerősítvén magát a Kereszt jelével, és száműzvén minden félelmet, tekintetét abba az irányba fordította, és valóban látott egy dél felé elsuhanó alakot. Meztelen volt, sötét volt a bőre, mint amit a nap heve sütött meg, fején a haj fehér volt, mint a gyapjú, és nem túl hosszú, mindössze a nyakát takarta. Zozsimász oly boldog lett, amikor egy emberi alakot pillantott

meg, hogy utánarohant, hogy utolérje, de az alak elszökött előle. Zoszimász követte. Végül is, amikor már eléggé közel került ahhoz, hogy hallani lehessen őt, ezt kiáltotta:

„Miért rohansz el egy öreg és bűnös ember elől? Az Igaz Isten Szolgája, várj meg engem, akárki is vagy, Isten nevében kérlek, annak az Istennek szeretetért, akinek kedvéért itt élsz ebben a sivatagban!”

„Isten szerelmére kérlek, bocsáss meg nekem, Zoszimász atya, de nem fordulhatok feléd, és nem mutathatom meg arcomat. Mert mint láthatod, nő vagyok, és mezítelen, testem szégyenteljes fedetlenségével. De ha lennél oly kedves teljesíteni egy bűnös asszony kívánságát, dobd ide nekem a köntösödet, hogy eltakarhassam vele testemet, és feléd fordulhassak, és áldásodat kérhessem.”

Ekkor rémület szállta meg Zoszimászt, mert hallotta, hogy az asszony a nevéen szólítja. De megértette, hogy ez nem lett volna lehetséges anélkül, hogy bármit tudna róla, hacsak nem rendelkezik a lélekbe látás erényével. Azonnal teljesítette, amit kértek tőle. Levetette öreg, rongyos köntösét, és odadobta az asszonynak, mindeközben hátat fordított neki. Az asszony felkapta, és testének legalább egy részét be tudta takarni vele. Azután Zoszimászhoz fordult, és azt mondta:

„Miért kívántad, Zoszimász atya, hogy egy bűnös asszonyt lássál? Mit akarsz hallani vagy tanulni tőlem Te, aki oly nagy harcoktól sem riadsz vissza?”

Zoszimász levetette magát a földre, és az asszony áldását kérte. Az asszony hasonlóképpen leborult előtte. És így feküdtek leborulva a földön egymás áldásáért esedezve. És mindössze egyetlen szót lehetett mindkettőjüktől hallani: „Áldj meg!” Hosszú idő elteltével így szólt az asszony Zoszimászhoz:

„Zoszimász atya, neked kell áldást adnod, és imádkoznod. Te vagy felruházva a papi rend méltóságával, és te állottál számos éven keresztül a Szent Oltár előtt, és ajánlottad fel az Isteni Misztériumok áldozatát.”

Ez még nagyobb rémületbe kergette Zoszimászt. Végül is könnyekre fakadva így szólt hozzá:

„Ó, Lélekkel betöltekezett anyám, életmódod egyértelművé teszi, hogy te Istennel élsz, és meghaltál a világ számára. A néked adományozott kegyelem nyilvánvaló – mivel te nevémen szólítottál, és felismerted, hogy pap vagyok, bár ezelőtt sohasem láttál engem. A kegyelem nem valakinek az egyházi méltóságában mutatkozik meg, hanem a Lélek ajándékaiban, így hát az Isten szerelmére kérlek, te áldj meg engem, mert nekem szükségem van a te imáidra!”

Végül, teljesítvén az öreg ember óhaját, így szólt az asszony:

„Áldott legyen az Isten, aki gondját viseli az embereknek és lelkük üdvösségének.”

Zoszimász így felelt: „Ámin.”

És mindketten talpra állottak. Azután az asszony megkérdezte a sztarecet:

„Miért jöttél, Isten embere, hozzám, aki oly bűnös vagyok? Miért akarsz látni egy mezítelen asszonyt, aki minden erénynek híján van? Habár egy dolgot tudok – a Szent Lélek kegyelme

vezérelt téged hozzám, hogy idejében megtegyél nekem egy szolgálatot. Meséld el, atyám, hogyan élnek a keresztény emberek! És a királyok? És az Egyházat hogyan pásztorolják?”

Zozsimász így felelt:

„A te szent imáid által, anyám, Krisztus tartós békességet ajándékozott mindenkinek. De kérlek, teljesítsd egy öreg ember értelmetlen kérését, és imádkozz az egész világért és értem, aki bűnös vagyok, hogy az én sivatagi vándorlásom ne legyen gyümölcstelen!”

Az asszony így válaszolt:

„Neked, Zozsimász atya, aki pap vagy, neked kell imádkozni értem és mindenkiért – mert ez a te hivatásod. De mivel mindannyiunknak engedelmesnek kell lennünk, örömmel teljesítem, amit kérsz.”

És ezekkel a szavakkal kelet felé fordult, szemeit az égre emelte, és karjait kitérve suttogva imádkozni kezdett. Egyetlen szót sem lehetett kivenni szavai közül, így Zozsimász semmit sem értett abból, amit az asszony imádságában mondott. Mindeközben Zozsimász, saját elbeszélése szerint, állva maradt lázas izgalomban, a földre szegezte tekintetét, anélkül hogy egy szót is szólott volna. És megesküdt, Istent hívva tanúként, hogy amikor végül úgy gondolta, hogy már túl hosszúvá nyúlik az asszony imádsága, felemelte szemeit a földről, és látta, hogy az asszony a földről úgy egy karnyújtásnyi távolságra felemelkedett, és a levegőben imádkozva állott. Amikor ezt meglátta, még nagyobb rémület szállta meg, és könnyezve a földre zuhant, és sűrűn ismételte: „Uram, irgalmazz!”

És ahogy ott feküdt a földön leborulva, egy gondolat kísértette meg: nem egy szellem-e ez, és talán csak színleli az imádságot? Ám ugyanabban a pillanatban az asszony megfordult, felemelte az öreget a földről, és ezt mondta:

„A gondolatok miért zavarnak és kísértenek meg velem kapcsolatban, atyám, mintha én egy szellem lennék, és képmutató az imádságban? Tudd meg, szent atya, hogy én csak egy bűnös asszony vagyok, mindazonáltal megőriz engem a Szent Keresztség. És én nem szellem vagyok, csupán föld és hamu és hús.”

És ezekkel a szavakkal a Kereszt jelét vetette homlokára, szemeire, szájára és mellkasára, ezt mondván:

„Őrizzen meg bennünket az Isten a gonosztól és annak cselszövéseitől, mert heves harcot folytat az ellenünk.”

Amikor ezt meglátta és meghallotta a sztarec, földre borult, és az asszony lábát átölelve, könnyek között így szólt:

„Könyörgök hozzád, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében, aki a Szűztől született, akinek kedvéért ebbe a mezítelenségbe öltöztél, akinek kedvéért gyötröd a testedet, ne rejtse el a te szolgád elől, hogy ki vagy te, és mikor és hogyan jöttél ebbe a sivatagba! Mondj el mindent, hogy Isten csodálatos művei megismertessenek. Ha eldugják a bölcsességet és elrejtik a kincset – mi haszon akkor belőlük? Esedezem hozzád, mesélj el nekem mindent! Mert nem hivalkodás vagy hengegés végett fogsz beszélni, hanem hogy felfedd előttem, értelmetlen bűnös előtt az igazságot. Bízom Istenben, Akiért te élsz, és Akit szolgálsz. Hiszem, hogy Ő

vezetett engem ebbe a sivatagba, hogy megmutassa nekem veled kapcsolatos útjait. Nem áll hatalmunkban, hogy Isten terveinek ellenszegüljünk. Ha nem az lenne az Isten akarata, hogy te és a te életed megismertessék, nem engedte volna meg, hogy meglássalak, és engem, aki soha ezelőtt elhagyni sem mertem cellámat, nem erősített volna meg abban, hogy véghez vigyem ezt az utazást.”

Még sok egyebet is mondott Zoszimász, de az asszony felemelte, és ezt mondta:

„Szégyellem, atya, elmesélni neked dicstelen életemet, bocsáss meg nekem, az Istenre kérek! De amint már mézítelen testemet láttad, hasonlóképpen felfedem előtted művemem, hogy megtudhasd, mily szégyentelenséggel és ocsmánysággal teli a lelkem. Nem hiúságból szaladtam el előled, mint te gondoltad, hisz’ mire is lehetnék büszke én, aki az ördög választott edénye voltam? De ha belekezek történetem elmesélésébe, te fogsz elszaladni előlem, miként a kígyó elől, mert füleid nem bírják majd elviselni cselekedeteim hitványságát. De mindent el fogok mondani neked, anélkül hogy bármit is elrejtjenék, csak azért könyörgök hozzád, hogy mindenekelőtt imádkozzál értem szüntelenül, hogy kegyelmet nyerhessek az ítélet napján!”

A sztarec könnyekre fakadt, és az asszony belekezdett történetének elmesélésébe.

„A szülőföldem, szent atyám, Egyiptom volt. Még szüleim életében, amikor tizenkét éves voltam, szeretetüket megtagadtam, és Alexandriába mentem. Szégyellem felidézni, hogy először is miként romboltam ott le szüzességem, és azután hogyan adtam át magam féktelenül és telhetetlenül az érzékiségnek. Sokkal illendőbb erről röviden beszélni, épphogy csak annyit, hogy tudomást szerezz szenvedélyemről és kéjszóvárgásomról. Körülbelül tizenhét évig, bocsáss meg nekem, ilyen életet éltem. Olyan voltam, mint a közdorbévolás tűzhelye. És ezt nem is nyereségvágyból tettem – ez a tiszta igazság. Sokszor visszautasítottam a pénzt, amikor fizetni akartak nekem. Azért tettem így, nem számítva fel pénzt azért, amiben örömet leltem, hogy ahány férfit csak lehetséges, arra készítsek, hogy megpróbáljon megszerezni. Ne hidd azt, hogy gazdag voltam, és azért nem számítottam fel pénzt! Koldulásból éltem, gyakran lenfonásból, ám kielégíthetetlen vágy és elfojthatatlan szenvedély hajtott, hogy a szennyben fetrengjek. Ez volt az életem. A természettel való mindenféle visszaélést tekintettem életnek.

Így éltem hát. Azután egy nyáron történt, hogy líbiaiak és egyiptomiak nagy tömegét láttam a tenger felé szaladni. Megkérdeztem egyiküket: ’Hová igyekeznek ezek az emberek?’ Azt felelte: ’Mindannyian a Drága és Életadó Kereszt Felmagasztalására mennek Jeruzsálembe, ami pár nap múlva lesz.’ Azt mondtam neki: ’Elvinnének engem is magukkal, ha el szeretnék menni?’ ’Senki sem fog megakadályozni, ha van pénzed, hogy megfizesd az utat és az étellemezést.’ Mire én azt mondtam neki: ’Az igazat megvallva, nincs se pénzem, se étellemem. De el fogok velük menni, és hajóra fogok szállni. És ők étellemezni fognak engem, akár akarják, akár nem. Van egy testem – azt fogják fizetségként elfogadni az útra.’ Hirtelen elhatalmasodott bennem a vágy, hogy elmehessek, atyám, hogy még több szeretőt megszerezhessek szenvedélyem kielégítésére. Mondottam neked, Zoszimász atya, ne kényszeríts, hogy elmondjam neked minden szégyentelen dolgomat. Isten a tanúm, félek attól, hogy beszennyezlek szavaimmal téged és még magát a levegőt is.”

Zoszimász könnyezve így válaszolt neki:

„Isten szerelmére kérek, beszélj, anyám, ne szakítsd meg az ily tanulságos történet fonalát!”

És a történetet folytatva ezeket mondta:

„Ez az ifjú, mikor meghallotta szégyentelen szavaimat, elnevette magát, és odébbállt. Mindeközben én eldobtam a fonóorsómat, és a tengerhez szaladtam, abba az irányba, amerre a többiek is igyekeztek. És meglátván néhány fiatalembert a parton ácsorogni, úgy tízet vagy még többet, tele életerővel, kiknek mozdulatai élénkek voltak, úgy döntöttem, hogy ők céломhoz megfelelőnek látszanak. (Úgy tűnt, némelyikük még várt további utasokat, míg a többiek már a hajóknál álltak.) Mint rendszerint, szégyentelenül elvegyültem a tömegben, és így szóltam: 'Vigyetek magatokkal oda, ahová mentek! Nem fogtok haszontalannak találni.' Még szóltam néhány szót, melyekkel általános nevetést váltottam ki. Látván szégyentelenségre való készségemet, szívesen felvettek a hajó fedélzetére. Megérkeztek azok is, akiket még vártak, és máris vitorlát bontottunk.

Hogyan mondjam el neked, mik történtek ezután? Miféle nyelv beszélheti el, mely fülek fogadhatják be mindazt, ami az út során a hajón történt! És mindezek tetejébe gyakran még a saját akaratom ellenére kevertem bele azokat a szerencsétlen ifjakat. Nincs olyan kimondható vagy el nem beszélhető gonoszság, amire meg ne tanítottam volna őket. Csodálkozom, atyám, hogyan tűrhette a tenger kicsapongásaimat, hogy nem nyitotta meg száját a föld, s miért nem nyelt el elevenen a pokol, amikor ily sok lelket kergettem hálóimba!

De azt hiszem, Isten bünbánatomra várt. Mert Ő nem óhajtja a bűnös halálát, hanem nagylelkűen várja, hogy visszatérjen Őhozzá. Végül megérkeztünk Jeruzsálembe. Az ünnep előtti napokat a városban töltöttem, folytatva ugyanazt az életet, vagy, ha lehet, még rosszabbat. Már nem elégedtem meg a fiatalokkal, akiket a tengeren csábítottam el, és akik segítségével Jeruzsálembe juthattam, hanem sok más városban lakót és idegent is megrontottam.

Megvirradt a Kereszt Felmagasztalásának szent napja – és én még mindig fiatalokra vadászva szállingóztam ide-oda. Hajnalhasadáskor észrevettem, hogy mindenki a templomba igyekszik, így én is utánuk eredtem. Amikor közeledett a Szent Felmagasztalás órája, én is megpróbáltam utat törni a templom ajtaján keresztüljutni igyekvő, tülekedő tömegben. Végül, nagy nehézségek árán, sikerült magam bepréselni majdnem egészen a templom bejáratáig, ahonnan bemutatták az embereknek a Kereszt életetadó fáját. De amikor a küszöbhez értem, melyen mindenki keresztülhaladt, valami erő állított meg, amely megakadályozta, hogy belépjek. Közben a tömeg félresöpört, és a tornácon találtam magam egyedül. Azt feltételezván, hogy ez asszonyi gyengeségem miatt történt, ismét elkezdtem utat törni a tömegben, megpróbálván előrenyomakodni. De mindhiába küzdöttem. Ismét a küszöbhez értem, melyen keresztül mások minden akadály nélkül beléptek a templomba. Úgy tűnt, egyedül engem nem ereszt be a templom. Olyan volt, mintha egy ott álló katonai különítmény akadályozta volna meg belépésemet. Ismét kitaszított ugyanaz a hatalmas erő, és újra a tornácon álltam.

Háromszor vagy négyszer tettem kísérletet, végül kifáradtam, és nem maradt erőm tülekedni és hogy lökdössenek, így hát félrevonultam, és megálltam a tornác sarkában. És csak ekkor kezdett, nagy nehézségek árán, felderengeni bennem, és csak ekkor kezdtem megérteni annak okát, hogy miért akadályoztattam meg abban, hogy láthassam az életetadó Keresztet. Az üdvösség szava gyengéden megérintette szemeimet és szívemet, és feltárta előttem, hogy tisztátalan életem állt útjába belépésemnek. Könnyekre fakadtam, és jajgatásban törtem ki, és ütni kezdtem mellkasomat, és szívem mélyéből sóhajtozni kezdtem, így álltam könnyezve,

amikor megpillantottam Isten Legszentebb Szülőjének ikonját önmagam felett. És feléje fordítva testi és lelki szemeimet, így szóltam:

'Ó, Asszonyunk, Isten Anyja, aki testileg szülted Istent, az Igét, tudom, nagyon is tudom, hogy nem tisztesség és dicséret az Néked, amikor egy ilyen tisztátalan és romlott valaki, mint én, felnéz a Te képmásodra, ó, Örök Szűz, aki tisztaságban őrizted meg testedet és lelkedet. Méltán keltek utálatot és gyűlöletet a te szűzi tisztaságod előtt. De hallottam, hogy Isten, aki Tőled született, emberré lett, hogy bűnbánatra szólítsa a bűnösöket. Kérlek hát, segíts nekem, mert nincsen más segítségem! Parancsold meg, hogy a templom kapui megnyíljanak előttem! Engedd, hogy láthassam a tiszteletre méltó Fát, amelyen Ő, aki Tőled született, testben szenvedett, és amelyen kiontotta Szent Véré a bűnösök megváltására, és értem, érdemtelenért. Legyél az én hűséges tanúm a Te Fiad előtt, hogy soha többé nem fogom a paráznság tisztátalanságával beszennyezni testemet, hanem mihelyt megpillantottam a Kereszt Fáját, megtagadom a világot kísértéseivel együtt, és oda fogok menni, ahová Te vezetsz engem.'

Ekképpen szóltam, és erős hitben mintegy reménységet szerezve, és az Isten Anyjának irgalmasságában bizakodva, elhagytam a helyet, ahol imádkozva álltam. Elindultam, és ismét elvegyültem a templomba befelé tülekedő tömegben. És ekkor úgy tűnt, semmi sem állt utamba, senki sem akadályozta meg, hogy belépjek a templomba. Remegés fogott el, és majdhogynem révületbe estem. Eljutván egészen az ajtókig, melyeket előzőleg nem tudtam megközelíteni – mintha ugyanaz az erő, amely előzőleg megakadályozott, most megnyitotta volna előttem az utat – minden nehézség nélkül beléptem, és a szent helyen találtam magam. És így történt, hogy megláttam az életetadó Keresztet. És megláttam Isten Misztériumait is, és azt, hogy hogyan fogadja az Úr a bűnbánatot. A földre vettem magam, és reszketve csókoltam azt, és hódoltam annak a szent földnek. Azután kijöttem a templomból, és Őhöz mentem, aki megígérte, hogy az oltalmazóm lesz, arra a helyre, ahol a fogadalmamat tettem. És térdre borulva Isten Szűz Anyja előtt, a következő szavakat intéztem Hozzá:

'Ó, Kegyes Úrnő, aki megmutattad nekem minden ember iránti óriási szeretetedet! Dicsőség Istennek, aki Teáltalad elfogadja a bűnösök bűnbánatát. Mit hozhatnék fel vagy mi egyebet mondhatnék én, aki oly bűnös vagyok? Ideje, ó, Nagyasszony, hogy teljesítem fogadalmam, amelynek tanúja voltál. Vezess most engem kézen fogva a bűnbánat ösvényére!' És e szavaknál egy hangot hallottam megszólalni a magasságból:

'Ha átkelsz a Jordánon, dicsőséges nyugalomra fogsz találni.'

Meghallván ezt a hangot, és megbizonyosodván, hogy nekem szólt, Isten Anyjához kiáltottam:

'Ó, Asszonyunk, Nagyasszonyunk, ne hagyj el engem!'

Ezekkel a szavakkal elhagytam a templom tornácát, és nekivágtam utamnak. Amint elhagytam a templomot, rám pillantott egy idegen, és három pénzermét adott nekem, mondván:

'Nővérem, vedd ezeket!'

Elfogadtam a pénzt, és vettem rajta három cipót, és szent ajándékként magammal vittem őket az utamra. Megkérdeztem a kenyeret árusító embert: 'Melyik út vezet a Jordánhoz?'

Elirányított ahhoz a városkapuhoz, amelyik oda vezetett. Futva hagytam el a városkaput, és még mindig könnyekbe borulva folytattam utamat. Akikkel találkoztam, megkérdeztem őket az út felől, és a nap hátralevő részét végiggyalogoltam. (Azt hiszem, kilenc óra lehetett, amikor a Keresztet láttam). Végül napnyugtakor elérkeztem Keresztelő Szent János templomához, amely a Jordán partján állt. Imádkoztam a templomban, azután lementem a Jordánhoz, és megmártottam az arcomat és kezeimet annak szent vizében. Az Előhírnök templomában részesültem a szent és életetadó Misztériumokban, és megettem a cipók egyikének felét. Azután ittam egy keveset a Jordán vizéből, majd az éjszakát a földön fekvé töltöttem. Reggel találtam egy kis csónakot, és átkeltem a túlsó partra. Ismét imádkoztam a mi Nagyasszonyunkhoz, hogy vezessen oda, ahová ő akarja. És itt találtam magam ebben a sivatagban, és azóta egészen a mai napig mindentől távol élek. Távol tartottam magam az emberektől, és mindenki elől elfutamodtam. És itt élek Istenemhez ragaszkodva, aki megment a bátortalanságtól és a viharoktól mindenkit, aki csak Őhöz fordul.

Zoszimász megkérdezte:

„Hány éve annak, hogy itt élsz a sivatagban?”

Ezt felelte:

„Negyvenhét év telt el, azt hiszem, amióta elhagytam a szent várost.”

Zoszimász megkérdezte: „De milyen ételt találtál?” Az asszony azt mondotta:

„Két és fél cipóm volt, amikor átkeltem a Jordánon. Hamarosan megszáradtak, és olyan keménnyé váltak, mint egy szikla. Mindig egy kicsit ettem belőlük, és pár év alatt lassacskán elfogyasztottam őket.”

Zoszimász megkérdezte:

„Lehetséges az, hogy ennyi éven át így éltél, anélkül hogy megbetegedtél volna, anélkül hogy bármilyen módon szenvedtél volna ettől a teljes változástól?”

Az asszony így válaszolt:

„Eszembe juttatod, Zoszimász, azt, amiről nem merek beszélni. Mert ha felidézem mindazt a veszélyt, amiken keresztülmentem, és az összes vad gondolatot, amelyek megzavartak, ismét attól félek, hogy ezek hatalmukba kerítenek.”

Zoszimász azt mondta:

„Ne rejts el előlem semmit, beszélj anélkül, hogy bármit is eltitkolnál!”

És ő azt mondta neki:

„Hidd el nekem, atya, tizenhét évet töltöttem ebben a sivatagban vadállatokkal harcolva – örült vágyakkal és szenvedélyekkel. Amikor enni akartam, elkezdtem bánkódni azután a sok hús és hal után, amit Egyiptomban ettem. Bánkódtam amiatt is, hogy nem ihatok bort, amit annyira szerettem. Mert rengeteg bort ittam, amíg a világban voltam, míg itt még vizem se volt. Szomjúságtól égtem, és majdnem összeroskadtam. Az erkölcstelen dalok utáni örült

vágy szintén rám tört, és nagyon megzavart, olyan ördögi dalok éneklésére sarkallva, melyeket egykor tanultam. De amikor ilyen vágyak törtek rám, verni kezdtem a mellemet, és emlékeztettem magam a fogadalmamra, melyet akkor tettem, amikor a sivatagba jöttem. Gondolataimban visszatértem Isten Anyjának ikonjához, aki elfogadott engem, és Őhöz imádkoztam zokogva. Esedeztem Hozzá, kergesse el azokat a gondolatokat, amelyeknek az én nyomorult lelkem nem tudott ellenállni. És miután sokáig sírtam és vertem a mellem, végül fényt láttam, amely úgy tűnt, mindenhol rám világít. És a heves vihar után tartós nyugalom ereszkedett le.

És hogyan meséljem el neked azokat a gondolatokat, amelyek paráznaságra ösztökéltek, hogyan fejezhetném ki azokat neked, atya? Tűz lángolt fel az én nyomorult szívemben, amely majdhogynem teljesen felemésztett, és felgerjesztette bennem az ölekezés iránti szomjúságot. Amint rám tört ez a sóvárgás, a földre vettem magam, és könnyeimmel öntöztem azt, és szinte magam előtt láttam a tanúmat, aki megjelent nekem az engedetlenségemben, és aki úgy tűnt, büntetéssel fenyeget a vétékért. És nem keltem fel addig a földről (néha egész nappal és éjszaka a földre borulva maradtam), amíg rám nem szállt egy nyugodt és édes fény, amely megvilágosított, és elkergette a gondolatokat, melyek fogva tartottak. De értelmem szemeit mindig az én Oltalmazómra emeltem, kérvén Őt, nyújtson segítséget annak, aki a sivatag hullámaiban gyorsan süllyedni kezdett. És Segítőmként és bűnbánatom Elfogadójaként mindig mellettem állt. És így éltem tizenhét évig állandó veszélyek között. És azóta egészen mostanáig Isten Anyja segít engem mindenben, és mintha csak kézen fogna, úgy vezet engem.”

Zoszimász megkérdezte:

„Lehetséges az, hogy nem volt szükséged élelemre és ruhára?”

Ezt válaszolta: „Miután megettem cipóimat, melyekről beszéltem, tizenhét évig füvekkel és mindazzal táplálkoztam, amit a sivatagban találtam. A ruha, melyet akkor viseltem, amikor átkeltem a Jordánon, szakadtá és elnyúttá vált. Nagyon szenvedtem a hidegtől, és nagyon szenvedtem a rendkívüli hőségtől: egyszer agyonégetett a nap, máskor a fagytól dideregtem, és gyakorta zuhantam a földre, és ott feküdtem lélegzet nélkül és mozdulatlanul. Rengeteg csapással és borzalmas kísértésekkel harcoltam. De azóta egészen mostanáig Isten ereje számos módon megőrizte bűnös lelkemet és alávaló testemet. Ha csak eszembe jutnak azok a bűnök, amelyektől a mi Urunk megszabadított engem, már az üdvösség reményének maradandó eledelét eszem. Engem az Isten mindenható Igéje, a mindenek Ura táplál és öltöztet. Mert nemcsak kenyérből él az ember. És azoknak, akik levetették a bűn köntösét, nincsen menedékük, bujdosva a sziklák hasadékaiban” (Jób 24; Zsid. 11, 38).

Amikor meghallotta, hogy a Szentírás szavait idézi Mózesztől és Jóbtól, Zoszimász megkérdezte tőle:

„Tehát te olvastad a zsoltárokat és más könyveket?”

Elmosolyodott ezen, és így szólt az öreghez: „Hidd el, egyetlen emberi ábrázatot sem láttam, amióta átkeltem a Jordánon, kivéve ma a tiédet. Semmiféle vadállatot vagy élőlényt nem láttam, amióta a sivatagba jöttem. Könyvekből sohasem tanultam. Senkit nem is hallottam, aki énekelt vagy olvasott volna azokból. De Isten Igéje, aki él és cselekszik, önmagától okítja az embert a tudásra, így hát ez az én történetem vége. De mint már az elején is kértelek, most

még inkább könyörgök hozzád, Isten Megtestesült Igéjének szerelméért, imádkozzál az Úrhoz énértem, aki ily nagy bűnös vagyok!”

Így fejezvé be elbeszélését, meghajolt az öreg előtt. És ő könnyekre fakadva így kiáltott:

„Áldott az Isten, aki a nagy és csodálatos, a dicsőséges és gyönyörűséges dolgokat alkotja, melyeknek se szeri, se száma. Áldott az Isten, aki megmutatta nekem, hogyan jutalmazza meg azokat, akik félik Őt. Valóban, ó Uram, Te nem hagyod el azokat, akik keresnek Téged!”

Az asszony nem engedte az öreg embert meghajolni őelőtte, és így szólt:

„Könyörgök neked, szent atyám, a mi Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus szerelméért, senkinek se mondd el, amiket hallottál, amíg Isten meg nem szabadít engem erről a földről! És most menj el békességben, és jövőre újra látsz majd engem, és én téged, ha az Isten megőriz bennünket az Ő nagy kegyelmével. De Isten szerelmére, tedd meg, amit kérek tőled! Jövőre a Nagy Böjt alatt ne kelj át a Jordánon, amint az szokásotok a kolostorban!”

Zoszimász elámult, amikor meghallotta, hogy az asszony ismeri a kolostor szokását, és csak annyit tudott szólni: „Dicsőség Istennek, aki hatalmas ajándékokkal ruhazza fel azokat, akik szeretik Őt!” Az asszony folytatta:

„Maradj a kolostorban, atyám! De még ha el is szeretnél indulni, nem leszel képes rá. És az Utolsó Vacsora szent napjának alkonyán tegyél Krisztus életetadó Testéből és Véréből egy keveset egy szent edénybe, amely méltó arra, hogy ilyen Misztériumokat hordozzon, és hozzád el nekem! És várj rám a Jordán lakott földdel érintkező partján, hogy eljöhessek, és részesülhessek az életetadó ajándékokban! Mert azóta, hogy az Előhírnök templomában áldoztam, mielőtt átkeltem a Jordánon, egészen a mai napig nem részesültem a Szent Misztériumokban. És kiolthatatlan szeretettel és vágyódással szomjúhozom rá. És ezért kérek, és könyörgök neked, teljesítsd kívánságomat, hozd el nekem az életetadó Misztériumokat, pontosan abban az órában, amikor a mi Urunk részesítette tanítványait az Ő Isteni Vacsorájából. Mondd meg Jánosnak, a kolostor apátjának, amelyben laksz: Ügyelj magadra és testvéreidre, mert sok mindent szükséges kijavítonotok! De ne most mondd el ezt, hanem akkor, amikor Isten megmutatja neked! Imádkozz értem!”

Ezekkel a szavakkal eltűnt a sivatag mélységeiben. És Zoszimász térdre rogyott, és lehajolt arra a földre, ahol az asszony állott, és dicsőséget és hálát adott Istennek. És miután keresztülvándorolt a sivatagon, visszatért a kolostorba azon a napon, amelyen az összes testvér is visszatért.

Egész évben hallgatott, nem merte elmondani senkinek, amit látott. De lelkében Istenhez imádkozott, hogy adjon neki még egy lehetőséget, hogy láthassa az aszkéta drága arcát. És amikor végre eljött a Nagy Böjt első vasárnapja, mindannyian kimentek a sivatagba a szokásos imákat és zsoltárokat énekelve. Csak Zoszimászt akadályozta meg ebben betegsége – lázasán feküdt. És akkor visszaemlékezett arra, amit a szent mondott neki: „És ha el is akarsz indulni, nem leszel rá képes, hogy megtegyed”.

Sok nap telt el, és végül, felgyógyulván betegségéből, a kolostorban maradt. És amikor a szerzetesek ismét visszatértek, és felvirradt az Utolsó Vacsora napja, úgy tett, ahogyan meghagyták neki. És rakott a legtisztább Testből és Véréből egy kis kehelybe, és néhány fűgét, datolyát és vízbe áztatott lencsét tett egy kis kosárba, és elindult a sivatag felé. Elérkezett a

Jordán partjára, és leült, hogy a szentre várakozzon. Hosszasan várakozott, és végül feltámadt benne a kétkedés. Majd az égre emelte szemeit, és imádkozni kezdett:

„Add meg, ó Uram, hogy láthassam, amit már egyszer látnom engedté! Ne hagyd, hogy hiába várakozzak, bűneim terhét viselvén!”

Azután egy másik gondolat tört rá:

„És mi lesz, ha megjön? Nincs csónak. Hogy fog átkelni a Jordánon, hogy hozzám jöjjön, aki oly méltatlan vagyok?”

És amint így töprengett, észrevette, hogy a szent asszony megjelent, és a folyó másik oldalán állott. Zozimász felpattant, örvendezve dicsőítvén és hálákat adván Istennek. És ismét eszébe jutott, hogy az asszony nem tud átkelni a Jordánon. Ám egyszer csak látta, hogy az asszony a Kereszt jelét rajzolta a Jordán vize fölé (holdvilágos volt az éjszaka, miként a sztarec később beszámolt róla), és azután azonnal a víz tetejére lépett, és azon járva indult el felé. És amikor le akart borulni, az asszony még a vízen sétálva odakiáltott neki:

„Mit teszel, atyám? Te pap vagy, és az Isteni Ajándékokat hordozod!”

A sztarec engedelmeskedett neki, az asszony pedig, amikor átért a partra, ezt mondta a sztarecnek:

„Áldj meg, atyám, áldj meg engem!”

Ő reszketve válaszolt, mivel a csoda látványa megdöbbenéssel töltötte el:

„Isten valóban nem hazudott, amikor megígérte, hogy ha megtisztítjuk önmagunkat, olyanok leszünk, mint Ő. Dicsőség néked, Krisztus Istenünk, aki megmutattad nekem e szolgálodon keresztül, hogy mily messze állok még a tökéletességtől!”

Ekkor az asszony megkérte, hogy mondja el a Hitvallást és a Miatyánkot. Ő elkezdte, az asszony fejezte be az imádságot, és a kor akkori szokása szerint a béke csókjával megcsókolta ajkán. Részesülvén a Szent Misztériumokból, az ég felé emelte kezeit, és szemeiben könnyes sóhajtással így kiáltott:

„Most bocsásd el, Uram, a Te szolgálodat, ígéreted szerint békességben, mert látták szemeim a Te üdvösségedet!”

Azután így szólt a sztarechez:

„Bocsásd meg, atyám, hogy megkérek, de teljesítsd még egy kívánságomat. Menj most vissza a kolostorba, és Isten kegyelme őrizzen téged. És jövőre ismét gyere el ugyanarra a helyre, ahol először találkoztál velem. Gyere az Isten szerelméért, mert újra látsz majd engem, mivel ez az Isten akarata!”

A sztarec azt mondta neki:

„A mai naptól követni szeretnék, és a te szent arcodat mindig látni. De most teljesítsd egy öreg ember egyetlen kívánságát, és vegyél egy kis ételt abból, amit hoztam neked!”

És megmutatta neki a kosarat. És az asszony, miközben épp hogy csak megérintette ujjai hegyével a lencsét, és kivett három szemet, azt mondta, hogy elég a Szent Lélek kegyelme, hogy a lelket bennünk fogyatkozás nélkül megtartsa. Majd így szólt:

„Imádkozz értem, az Isten szerelmére kérlek, imádkozz értem, és emlékezz meg rólam, nyomorult, hitvány alakról!”

Miután megérintette a szent lábait, és megkérte, hogy imádkozzon az Egyházért, a királyságért és őérette, könnyezve útnak engedte az asszonyt, s maga is elindult, sóhajokkal és bánattal telve, mivel nem remélhette, hogy legyőzheti a legyőzhetetlent. Közben az asszony ismét a Kereszt jelét rajzolta a Jordán vizére, rálépett, és átkelt rajta, miként korábban. És a sztarec örömmel és rettegéssel tért vissza, vádolván önmagát, amiért meg sem kérdezte a szent nevét, de elhatározta, hogy egy év múlva megkérdezi.

És amikor eltelt ismét egy év, újra kiment a sivatagba. Eljutott ugyanarra a helyre, de senkinek semmi nyomát nem látta, így hát az égre emelte tekintetét, miként korábban is, és így imádkozott:

„Mutasd meg nekem, Uram, a Te tisztaságos kincsedet, melyet a sivatagban rejtettél el! Könyörgök Hozzád, mutasd meg a Te testben élő angyalodat, akire nem méltó a világ!”

Akkor a folyó túlsó partján megpillantotta a szentet holtan feküdni, arccal a felkelő nap felé. Kezei a szokásoknak megfelelően keresztbe voltak téve, és arca kelet felé nézett. Odaszaladt, s könnyekkel öntözte és csókolta a szent lábait, nem merete megérinteni semmilyen más testrészét.

Sokáig könnyezett. Azután elszavalta a kijelölt zsoltárokat, elmondta a temetési imádságokat, és azt gondolta magában:

„El kell-e temetnem egy szentnek a testét? Vagy ez ellenkezik az ő akaratával?” Ekkor földre írt szavakat pillantott meg, az asszony fejénél:

„Zoszimász atya, ezen a helyen temesd el alázatos Mária testét! Add vissza a pornak, ami porból van, és imádkozz az Úrhoz érettem, aki Egyiptom pharmutin havában távoztam el, melyet a rómaiak áprilisnak hívnak, pontosan a mi Urunk szenvedése első napjának éjszakáján, miután részesültem az Isteni Misztériumokban.” *(Szent Mária Kr. u. 522-ben hunyt el.)*

Olvasván e szavakat, a sztarec nagyon megörült, hogy megtudta a szent nevét. Ugyancsak megértette azt is, hogy mihelyt az asszony részesült az Isteni Misztériumokban a Jordán partján, azonnal arra a helyre vitetett, ahol meghalt. Ezt a távolságot, amelyet Zoszimász húsz nap alatt tett meg, Mária nyilvánvalóan egy óra alatt átszelte, és azonnal visszaadta lelkét az Úrnak.

Azután Zoszimász ezt gondolta: „Ideje megtennem, amit kért. De hogyan ássak sírt a két pusztá kezemmel?”

És ekkor megpillantott egy kis fadarabot, melyet valamelyik utazó hagyott el a sivatagban. Felvette, és elkezdte kiásni a földet. De a föld nagyon kemény és száraz volt, ellenállt az öreg ember erőfeszítéseinek. A sztarec elfáradt, és izzadság borította el. Lelke mélyéből

felsőhajtott, és szemeit felemelve egy hatalmas oroszlánt pillantott meg, aki a szent teste mellett állt, és annak lábait nyaldosta. Az oroszlán látványa félelemmel töltötte el, különösen amikor felidéződtek benne Mária szavai, hogy ő soha nem látott vadállatot a sivatagban. De megerősítette magát a Kereszt jelével. Az jutott eszébe, hogy az ott fekvő ereje védelmezni fogja, és sértetlenül megőrzi majd őt. Eközben az oroszlán közelebb húzódott hozzá, jóindulatot fejezve ki minden mozdulatával.

Zoszimász így szólt az oroszlánhoz:

„Ő, Aki Hatalmas, Ő rendelte el, hogy teste el legyen temetve. De én öreg vagyok, és nincs erőm kiásni a sírt (mert nincs ásóm, és túl sokáig tartana, amíg szereznék egyet), ezért elvégeznéd ezt a munkát a karmaiddal? Akkor visszaadhatnánk a földnek a szent halandó templomát.”

Míg ő beszélt, az oroszlán lyukat kezdett ásni elülső mancsaival, amely elég mély lett ahhoz, hogy a testet eltemessék.

A sztarec ismét könnyeivel öntözte a szent lábait, felkérve az asszonyt, hogy imádkozzon mindenekért. És az oroszlán jelenlétében földdel borította be a testet. A test úgy volt, ahogy addig is, mezítelen, és semmi más nem takarta, csak az a rongyos köpeny, amelyet Zoszimász adott neki, és amellyel Mária, miután elfordult, betakarhatta testének egy részét. Azután mindketten elindultak. Az oroszlán bárányként tűnt el a sivatag mélyében, Zoszimász pedig a mi Urunkat, Krisztust áldva és dicsőítve visszatért a kolostorba. És megérkezvén a kolostorba, mindenről beszámolt a testvéreknek, és ők mindnyájan bámulatba estek, mikor meghallották Isten csodáját. És félelemmel és szeretettel őrizték meg a szent emlékét.

És miként azt Szent Mária megmondta korábban Zoszimász atyának, János apát számos dolgot rossznak talált a kolostorban, és Isten segítségével megszabadult azoktól. És Szent Zoszimász ugyanebben a kolostorban halt meg, majdnem száz évet megélve távozott el az örök életbe. A szerzetesek megőrizték ezt a történetet, anélkül hogy leírták volna, és szájról szájra adták át egymásnak.

De én – fűzi hozzá Szent Szofróniosz –, amint meghallottam, lejegyeztem. Lehet, hogy van valaki, jobban tájékozott, aki már megírta a szent életét, de én, amennyire csak tehettem, mindent feljegyeztem, az igazságot helyezve mindenek elébe. Isten, aki bámulatos csodákat cselekszik, és bőkezűen osztja ajándékait azoknak, akik hittel fordulnak Hozzá, adjon jutalmat mindazoknak, akik világosságot keresnek ebben a történetben, akik hallják, olvassák és lelkesen leírják, és adja meg nekik az áldott Mária osztályrészét, mindazokéval együtt, akik különböző időkben tetszést találtak Istennél istenfélő gondolataik és cselekedeteik által!

És dicsőítsük mi is Istent, az örökkévaló Királyt, hogy bennünket is részesítsen kegyelmében az ítélet napján a mi Urunk, Jézus Krisztus által, akié minden dicsőség, hódolat, hatalom és tisztelet az Örökkévaló Atyával és a Legszentebb és Életetadó Lélekkel együtt, most és mindenkor és mindörökön örökké! Ámin.

(A fordítás a *Life of our holy Mother Mary of Egypt* című, 1972-ben Montréalban kiadott füzet alapján készült. Fordította: *Krasznai Judit*. Lektorálta: *Bugár István*.)
Forrás
www.orthodoxszemle.org

Tropárium 8. hang

Tebened, óh anyánk, sértetlenül maradt meg a Példakép, mert felvéve a Keresztet követted a Krisztust, és cselekedettel tanítottál minket, hogy megvessük a múlandó testet és gondozzuk halhatatlan lelkünket; ezért szentéletű Mária, angyalokkal együtt örvendezik a Te lelked.

Kondákion 4. hang

Megszabadulva a bűn homályától és a bűnbánat fényével megvilágosított szíveddel, óh te dicsőséges, Krisztushoz mentél és néki ajánlottad az Ő tisztaságos és szent Anyját, mint csodálatos közbenjárót. Így vétkeid bocsánatát elnyerted és az angyalokkal együtt örvendezel mindörökké.